

de i at gennemføre prisforhøjelser begrundet i de nævnte lønstigninger, uanset hvornår ansøgningen om prisforhøjelsen er indgivet, ja endda selv om prisforhøjelsen var godkendt af Monopoltilsynet, men ikke havde kunnet sættes i kraft inden skæringsdagen.

Industriraadet skal derfor indtrængende henstille, at der, såfremt lovforslaget gennemføres, indføres 2 bestemmelser:

a) Det tillades registrerede virksomheder at forhøje priserne ud over de den 22. september 1970 gældende, hvis ansøgning herom må anses for indgivet til Monopoltilsynet inden nævnte dato.

b) Det tillades virksomheder at forhøje deres priser med lønstigningerne m. v. pr. 1. september 1970, såfremt dette ikke allerede var sket inden skæringsdagen — om nødvendigt af administrative grunde efter forudgående ansøgning til Monopoltilsynet.

6. Til de enkelte bestemmelser i lovforslaget har Raadet følgende bemærkninger:

ad § 4, stk. 2, jfr. § 7, 2. punktum.

Under Monopoltilsynets administration af såvel monopolloven som prisindseendeloven og den midlertidige prislovgivning er det velkendt, at der må udøves et skøn, men Tilsynet må administrere på basis af bestemmelserne i de enkelte love. Det kan imidlertid ikke være rimeligt at frigøre skønnet mere end forudset i den hidtidige administration, og det er derfor uacceptabelt, når § 4, stk. 2, 2. punktum, overlader Monopoltilsynet at nedsætte priserne til beløb, som Monopoltilsynet finder „bedst stemmende“ med bestemmelserne i §§ 1 og 2. I overensstemmelse med normal udtryksmåde henstilles formuleringen, at priserne nedsættes til „beløb, som lovligt kunne beregnes efter bestemmelserne i §§ 1 og 2“.

Industriraadet må iøvrigt protestere imod den nydannelse i prislovgivningen, der gennem § 7, 2. punktum, indføres og som i realiteten betyder, at Monopolrådets afgørelser, hvorved prisnedsættelser finder sted, er inappellable. Det har været et overalt ac-

cepteret retsprincip her i landet, at afgørelser kan appelleres til højere myndighed, i særdeleshed, når det drejer sig om vitale spørgsmål for borgerne. Dette har altid været anerkendt i monopol- og prislovspraksis og er her bl. a. også af ganske særlig betydning, fordi Monopolrådets sammensætning ikke giver tilstrækkelige garantier for afgørelsernes juridiske rigtighed og upartiskhed.

Motiveringen for klageadgangens afskæring: „praktiske og administrative grunde“ må være klart underordnet hensynet til borgerne og iøvrigt af relativt underordnet betydning. Vil Monopolrådet kunne overkomme administrationen af bestemmelsen i § 4, stk. 2, må det forekomme sandsynligt, at Monopolankenævnets arbejdsbyrde ikke bliver relativt mere forøget — det må i denne forbindelse erindres, at den normale administration af monopolloven under prisstoplovens gyldighedsperiode vil indskrænke sig til relativt klare sager om prisforhøjelser begrundet i forhøjelse af priser på råvarer, hjælpstoffer og halvfabrikata.

Raadet skal derfor anmode om, at bestemmelsen i § 7, 2. punktum, udgår.

Det skal for god ordens skyld tilføjes, at nævnte bestemmelse ikke forekommer klar, idet Monopolankenævnet vil blive sat i en vanskelig kompetencesituation, hvis en virksomhed hævder at have opfyldt sin dokumentationsforpligtelse efter § 4, stk. 2, 1. punktum (et spørgsmål, der er undergivet Monopolankenævnets kompetence), medens Monopoltilsynet finder, at et sådant bevis ikke er ført og derfor nedsætter prisen efter § 4, stk. 2, 2. punktum (en afgørelse, der skulle være inappellabel).

7. Raadet henstiller — hvis Folketinget mener at måtte gennemføre lovforslaget — at dette ændres i overensstemmelse med foranstående bemærkninger.

Raadet går ud fra, at der bliver rimelig tid til at supplere sine bemærkninger over for Udvalget, og anmoder om at måtte blive gjort bekendt med, hvornår sådanne supplerende bemærkninger kan fremføres.

P.R.V.

C. Hill-Madsen.

/ Wigo Theilgaard